

Standpunkt jeg her maa indtage, men det er en Selvfølge, at jeg skal udtale mig noget nærmere om de enkelte Spørgsmaal efter den særlige Leilighed, som er givet mig under Forhandlingen idag. Jeg maa imidlertid strax bemærke, at det naturligvis er mig meget lettere at udtale mig om disse Spørgsmaal, da der i det, som fra forskjellig Side er fremført, er fremkommet meget af, hvad jeg kunde have at bemærke, saaledes at Afskilligt af, hvad der er anført i den ene Retning, væsentlig har fundet sin Beparelse fra et andet Medlems Side. Dette gjælder navnlig om det Standpunkt, som blev betegnet af det ærede Medlem, der først havde Ordet (C. B. Nyholm), og som iøvrigt gav Lovforslaget en vis almindelig Aerkjendelse, Noget, jeg ikke kan andet end paastjønne; men han udtalte i Løbet af sit Foredrag, at det nærværende Lovforslag gik udenfor det ved Grundlovsbestemmelsen betegnede Standpunkt. Han udtalte paa ingen Maade dette som nogen Dadel; han udtalte det snarere som en Ros, en Aerkjendelse, men da jeg ikke kan tilegne mig denne Ros, er jeg nødt til at gjøre Indsigelse derimod. Jeg maa slutte mig til, hvad det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgfreds (Chr. Rimestad) har sagt, nemlig, at Lovforslaget strengt holder sig til det ved Grundloven givne Omraade. Der er to Hovedsynspunkter, som jeg har fundet bestemt betegnet i Grundlovsparagrafen. Der er for det Første kun Spørgsmaal om en Lov, som skal indeholde Bestemmelse om, hvorledes de enkelte Majorater kunne gaa over til fri Eiendom, og dermed er for mig givet, at Grundloven ikke indeholder nogen Opfordring for Regjeringen til at forelægge en Lov, der bestemmer, at disse Majorater skulle gaa over til fri Eiendom. Jeg beder udtrykkelig fastholdt, at jeg naturligvis ikke siger, at Grundloven forbyder, at en saadan Lov gives; men jeg siger, at der ikke i Grundloven ligger noget Paabud for Regjeringen til at forelægge en Lov om en tvungen Overgang, hvorimod

Grundloven indeholder en bestemt Opfordring til Regjeringen — gennem den velbekjendte Lovteparagraf — til at forelægge et Lovforslag, som indeholder det nærmere Bilklaar og Betingelser, under hvilke en saadan Overgang kan finde Sted. Denne Side af Sagen er heller ikke væsentlig angrebet, og navnlig maa jeg med Erkjendtlighed fremhæve, at flere ærede Medlemmer, som maaſte personlig ønske, at Loven skulde gaa videre, dog vise sig villige til i saa Henseende at underordne sig, og for Tiden idetmindste at slutte sig til Forslaget med den principielle Begrænsning, som jeg fastholder. Den anden givne Grændse, som jeg ligeledes har anset det for rigtigst at fastholde, er, at Grundlovens Lovteparagraf kun taler om Udgang til at løse det bundne Gods, men den taler ikke tillige om Kapital. Egeoverfor det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgfreds (Frøderiksen) tillader jeg mig at fremhæve, at dette netop er det grundlovmæssige Udgangspunkt. Det ærede Medlem mente, at der i tilfald maatte have været Opfordring for Regjeringen til at medtage saadanne Kapitaler, som vare Uelvalenter for solgt Jord, og som, hvis Loven tidligere var kommen til Anvendelse, vilde være falden ind under den, men det er min Opfattelse, at jeg, saasnart jeg forlod det ved Grundloven givne Terrain, vilde tabe mit faste Udgangspunkt og Stæde. Det ærede Medlem mente, at man kunde blive staaende ved saadanne Kapitaler, men jeg er temmelig overbevist om, at Andre ville mene, at man, naar man først havde taget dem, ogsaa kunde tage de andre med (Hør!). Jeg kjender den naturlige Slutningsrække, og dette har affrækket mig fra at indlade mig paa en Opgave, som ingenlunde vilde være let, nemlig at gaa ud over de Grændser, som ere afstukne ved Grundloven. Jeg skal ikke indlade mig paa at udtale nogen Formodning eller Tro om, i hvilket Omfang dette Lovforslag vil blive benyttet. Lovforslaget er ikke fremlagt med Fordring paa at blive nogen i høj Grad virkningsfuld Lov, men jeg har ønsket